

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/255/2021
Identifikačné číslo spisu:	7619200553
Dátum vydania rozhodnutia:	30.11.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Rumana
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:7619200553.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtna 48, Bratislava, IČO: 35 831 154 zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom so sídlom Mýtna 48, Bratislava, IČO: 37 927 795 proti žalovanej: E. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. XXX/XX, F. zastúpenej Advokátska kancelária - Ján Buroci, s.r.o., AK so sídlom Za Šestnástkou 17, Spišská Nová Ves, IČO: 50 663 160, o zaplatenie 3.816,21 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp.zn. 7Csp/11/2019, o dovolaní žalovanej proti výroku o trovách konania rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 25. februára 2021 č.k. 5CoCsp/21/2020-127, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 5CoCsp/21/2020-127 z 25. februára 2021 vo výrokoch potvrdzujúcich trovy prvostupňového konania a vo výroku o trovách odvolacieho konania.

Z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves č.k. 7Csp/11/2019-99 z 18. decembra 2019 vo výrokoch o trovách konania pod radovými číslami IV. a V. a v e c v r a c i a Okresnému súdu Spišská Nová Ves na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č.k. 7Csp/11/2019-99 z 18. decembra 2019 zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi istinu 1082,12 €, úrok z omeškania vo výške 5.00 % ročne zo sumy 1189,12 € od 09.04.2016 do 13.12.2018, úrok z omeškania vo výške 5.00 % ročne zo sumy 1171,12 € od 14.12.2018 do 08.01.2019, úrok z omeškania vo výške 5.00 % ročne zo sumy 1153,12 € od 09.01.2019 do 08.02.2019, úrok z omeškania vo výške 5.00 % ročne zo sumy 1135,12 € od 09.02.2019 do 15.04.2019, úrok z omeškania vo výške 5.00 % ročne zo sumy 1117,12 € od 16.04.2019 do 14.05.2019, úrok z omeškania vo výške 5.00 % ročne zo sumy 1082,12 € od 15.05.2019 do zaplatenia (výrok I.), v prevyšujúcej časti konanie zastavil (výrok II.), povolil žalovanej platiť žalobcovi dlžnú istinu s príslušenstvom v mesačných splátkach 100,- €, a to vždy do 15. dňa v mesiaci s tým, že nezaplatením čo i len jednej splátky nastáva splatnosť celého plnenia (výrok III.), v časti výroku o zastavení konania súd priznal náhradu trov konania žalovanej voči žalobcovi v rozsahu 100 % (IV. výrok) a v časti vyhovujúceho výroku súd priznal žalobcovi náhradu trov konania voči

žalovanej v rozsahu 100 % (V. výrok). Rozhodol tak v zmysle § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 2, § 517 ods. 2 OZ spolu s § 1 ods. 2 a § 2 písm. a), b) a d) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, spolu s § 144, § 145 ods. 1 až 3 a § 232 ods. 4 CSP.

2. Okresný súd o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 a § 262 ods. 2 CSP tak, že v časti výroku o zastavení konania priznal náhradu trov konania žalovanej v celom rozsahu, nakoľko čiastočné zastavenie konania žalovaná nezapríčinila a žalobca pristúpil k čiastočnému späťvzatiu žaloby z dôvodu, pre ktorý navrhovala žalovaná čiastočne žalobu zamietnuť a v časti vyhovujúceho výroku súd priznal žalobcovi náhradu trov konania v celom rozsahu, nakoľko v tejto časti mal žalobca plný úspech.

3. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej proti I. a V. výroku rozsudku okresného súdu rozsudkom z 25. februára 2021 č.k. 5CoCsp/21/2020-127 odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu v časti I. a V. výroku potvrdil a stranám sporu nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd k I. výroku napadnutého rozsudku okresného súdu uviedol, že priznal žalobcovi istinu a úroky z omeškania v zmysle jeho podania z 12. decembra 2019, ktorým vzal žalobu v časti zosplatnených zmluvných úrokov späť a podrobne špecifikoval zostávajúcu časť nesplatennej istiny zohľadňujúcu dodatočné platby žalovanej aj s termínmi ich uhradenia. Žalovaná sa s predmetným podaním oboznámila na pojednávaní, súhlasila s čiastočným späťvzatím žaloby, voči zvyšku nároku nenamietala, s platením nesplatennej časti úveru súhlasila, nenamietala ani výšku nesplatennej istiny, ani výšku či termíny platenia úrokov z omeškania, preto súd žalobný nárok po čiastočnom späťvzati žaloby považoval za nesporný.

4. K napadnutému výroku o trovách konania odvolací súd uviedol, že žalovaná na pojednávaní žiadala, aby súd rozhodol podľa pomeru úspechu vo veci. Odvolací súd mal za to, že okresný súd správne rozhodol o náhrade trov konania v súlade s § 255 ods. 1 a § 256 ods. 1 CSP. Žalobca zavinil zastavenie konania v časti o zaplatenie 2.734,09 €, preto žalovanej bola v tejto časti priznaná náhrada trov konania výške 100%, ale v časti, v ktorej bola žalovaná zaviazaná na plnenie (I. výrok) bola žalobcovi priznaná plná náhrada trov konania. Hoci okresný súd rozhodol samostatne o týchto nárokoch zachoval pomer úspechu strán sporu v konaní.

5. Proti rozsudku odvolacieho súdu vo výroku, ktorým odvolací súd potvrdil V. výrok rozsudku okresného súdu, ktorým okresný súd v časti vyhovujúceho výroku priznal žalobcovi náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100 %, podala dovolanie žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“), ktorého prípustnosť odvodzovala z § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Podľa názoru dovolateľky bolo o nároku na náhradu trov konania rozhodnuté nesprávne, nakoľko súdna prax a § 255 ods. 1 a 2 CSP uvádzajú, že nárok na náhradu trov konania má byť vyjadrený pomerom úspechu strany sporu.

6. V prípade, ak by okresný súd rozhodol pomerom úspechu vo veci, tak úspech žalobcu v spore by predstavoval 28,36 %, úspech žalovanej by bol 71,64 %, a teda čistý úspech žalovanej v spore by bol 43,28 %. O výške trov žalobcu by sa v danom prípade nerozhodovalo. Z následného uznesenia okresného súdu č.k. 7Csp/11/2019-143 zo dňa 11. mája 2021 o výške trov konania vyplýva, že dochádza k odlišným výsledkom úspechu v spore z pohľadu výrokov IV. a V. rozsudku okresného súdu v porovnaní so stavom, kedy by sa rozhodlo v zmysle právnych predpisov, teda že by bol vyjadrený čistý úspech žalovanej. Nedodržanie uvedenia pomeru úspechu je zásadným pochybením a svojvôľou.

7. K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolateľka uviedla, že nemá vedomosť, že by uvedené už bolo predmetom dovolacieho prieskumu. Dovolateľka položila právnu otázku či je odkazom na § 255 CSP možné vysloviť priznanie nároku na náhradu trov konania v rozsahu 100 % pre časti konania.

8. Dovolateľka zároveň požiadala o odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, nakoľko okresný súd už rozhoduje o výške trov konania, čo môže dovolateľku majetkovo poškodiť, napriek tomu, že jej čistý úspech v spore bol 43,28 %. Dovolateľka navrhla, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým potvrdil V. výrok rozsudku okresného súdu a vo výroku o trovách

odvolacieho konania zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

9. Žalobca sa k dovolaniu nevyjadril.

10. Najvyšší súd SR ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovanej je nielen prípustné, ale aj dôvodné.

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

11. Dovolateľka tvrdila, že k porušeniu jej práva na spravodlivý proces došlo tým, že bolo o nároku na náhradu trov konania rozhodnuté nesprávne, nakoľko nárok na náhradu trov konania má byť vyjadrený pomerom úspechu strany sporu. V prípade, ak by okresný súd rozhodol pomerom úspechu vo veci, tak čistý úspech žalovanej v spore by činil 43,28 % a o výške trov žalobcu by sa nerozhodovalo.

12. Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 6Cdo/160/2017 z 28. februára 2018 (R 73/2018) vyslovil, že „uznesenie odvolacieho súdu o náhrade trov konania nie je rozhodnutím, ktorým sa konanie končí v zmysle ustanovenia § 420 CSP, i keď odvolací súd o náhrade trov konania rozhodol samostatným uznesením vydaným až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej“, a z uvedeného dôvodu dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako procesne neprípustné. V uznesení sp. zn. 2Cdo/97/2017 z 31. mája 2018 najvyšší súd dospel k záveru, že dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP je nielen prípustné, ale tiež dôvodné, a z uvedeného dôvodu zrušil rozsudok odvolacieho súdu vo výroku o trovách odvolacieho konania a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie.

13. „Ustanovenie § 420 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) zakotvuje prípustnosť dovolania v alternatíve buď proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, t. j. proti rozhodnutiu majúcejmu hmotnoprávny charakter, alebo proti rozhodnutiu, ktoré síce nemá charakter rozhodnutia o materii konania, t. j. nejde síce o rozhodnutie vo veci samej, ale ide o rozhodnutie, ktorým odvolací súd o danej otázke rozhodovanie končí inak ako meritórnym (hmotnoprávnym) rozhodnutím vo veci samej. Aj rozhodnutie vo veci samej (t. j. meritórne rozhodnutie) je svojou podstatou a svojimi dôsledkami rozhodnutím, ktorým sa konanie o predmete sporu končí, avšak pre účely posudzovania prípustnosti dovolania podľa § 420 CSP takéto rozhodnutie nemožno zaradiť do skupiny rozhodnutí „ktorým sa konanie končí“, pretože pre tento účel je už zaradené do skupiny rozhodnutí „vo veci samej“. Za rozhodnutie, ktorým sa konanie pred odvolacím súdom o danej otázke končí, teda možno považovať rozhodnutie, ktorým odvolací súd rozhodol o odvolaní inak ako jeho vecným prejednaním (t. j. rozhodnutie o odmietnutí odvolania alebo o zastavení odvolacieho konania), rozhodnutie odvolacieho súdu o zastavení konania z dôvodu späťvzatia žaloby po rozhodnutí prvostupňového súdu a pred rozhodnutím odvolacieho súdu (§ 370 CSP) a uznesenie, ktorým odvolací súd potvrdil alebo zmenil prvostupňové uznesenie o otázke, ktorej vyriešenie sa týmto uznesením končí, pričom spravidla pôjde o uznesenia odvolacieho súdu, ktorými rozhodol o odvolaní proti uzneseniam podľa § 357 CSP, ktoré síce možno v dovolacom konaní preskúmať z dôvodov zmätočnosti uvedených v § 420 CSP, avšak z dôvodov zásadnej právnej významnosti sú v zmysle § 421 ods. 2 CSP z prieskumu dovolacím súdom vylúčené. Podľa § 357 písm. m) CSP jedným z uznesení, proti ktorým je prípustné odvolanie a ktoré sú tak v danej ním riešenej otázke s konečnou platnosťou preskúmateľné v rámci odvolacieho konania, je aj uznesenie, ktorým prvostupňový súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania s konečnou platnosťou, takže rozhodnutie odvolacieho súdu o tomto odvolaní je v otázke nároku na náhradu trov konania rozhodnutím konečným (ktorým sa konanie v tejto otázke nároku končí, pozn.), a teda ho možno v zmysle už uvedeného považovať za rozhodnutie preskúmateľné v dovolacom konaní z dôvodov zmätočnosti ako rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.“ (Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 275/2018 z 15. augusta 2018, in č. 74/2018 Zbierky nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky).

14. Dovolací súd v prvom rade skúmal, či rozsudok odvolacieho súdu v napadnutej časti je rozhodnutím

vo veci samej, prípadne konečným rozhodnutím, keďže iba takáto povaha rozhodnutia umožňuje dovolaciemu súdu preskúmať prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Dovolací súd dospel k záveru, že v danom prípade prípustnosť podaného dovolania podľa § 420 písm. f) CSP je daná.

15. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením ich súdnej ochrany. Ide napríklad o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom odvolacom návrhu spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

16. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces, ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov. Ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (viď *Garcia Ruiz v. Španielsko*, *Vetrenko v. Moldavsko*, *Kraska v. Švajčiarsko*).

17. Podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

18. V sporových konaniach sa vo vzťahu k náhrade trov konania uplatňuje zásada úspechu, t.j. strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov konania proti neúspešnej strane. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. Ak strana nemá plný úspech vo veci, vždy má čiastočný úspech vo veci, t.j. každá strana je sčasti úspešná a sčasti neúspešná. Ak mala teda strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov buď pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. V zmysle § 255 CSP je teda povinnosť platiť trovy konania založená na princípe úspechu vo veci z ktorej je okresný súd povinný vychádzať. Hoci § 256 ods. 2 CSP umožňuje rozhodnúť o náhrade trov konania bez ohľadu na výsledok sporu, avšak len v prípade ak ide o trovy, ktoré vznikli zavinením niektorej sporovej strany, pričom ide o trovy, ktoré nesúvisia s riadnym vedením sporu a nemožno medzi ne zaradiť zavinenie pri zastavení konania. V zmysle § 255 CSP bolo teda povinnosťou okresného súdu poukazom na čiastočný úspech sporových strán náhradu trov konania pomerne rozdeliť a o nároku na náhradu trov konania rozhodnúť jedným výrokom.

19. Úlohou okresného súdu bolo v časti rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania a úlohou odvolacieho súdu bolo v časti výroku, ktorým potvrdil napadnutý výrok o nároku na náhradu trov konania, sa jasným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnáť so všetkými skutočnosťami, ktoré boli pre rozhodnutie podstatné a právne významné, uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie o náhrade trov konania založili. V prípade, keď právne závery okresného súdu, na základe ktorých rozhodol o nároku na náhradu trov konania dvoma samostatnými výrokmi z

odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplyývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd.

20. Odvolací súd svoje rozhodnutie o náhrade trov prvoinštančného konania odôvodnil v bode 14.1 napadnutého rozsudku tým, že žalobca zavinil zastavenie konania v časti o zaplatenie 2.734,09 €, preto žalovanej bola v tejto časti priznaná náhrada trov konania výške 100% zo zastavenej časti konania, ale v časti, v ktorej bola žalovaná zaviazaná na plnenie 1.082,12 € bola žalobcovi priznaná plná náhrada trov konania. Zároveň odvolací súd argumentoval, že aj keď okresný súd rozhodol samostatne o týchto nárokoch, zachoval pomer úspechu strán sporu v konaní.

21. Podľa názoru dovolacieho súdu zmätočnosť odôvodnenia odvolacieho súdu spočíva v konštatovaní, že hoci okresný súd rozhodol samostatne o nároku na náhradu trov konania v časti zastaveného konania a nároku v časti meritórneho konania. Ustanovenie § 255 CSP v spojení s § 262 ods.1 CSP ukladá súdu povinnosť rozhodnúť o nároku na náhradu trov konania jedným výrokom, ktorým sa konanie končí, a to ako o celku. Dovolateľka preto dôvodne poukázala na to, že pri rozhodovaní o náhrade trov konania bolo potrebné zohľadniť pomer úspechu a o nároku na náhradu trov konania rozhodnúť jedným výrokom, a to pomerom.

22. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú kompletizujúcu jednotu. Rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

23. V zmysle § 439 písm. a) CSP dovolací súd je rozsahom dovolania viazaný okrem prípadov, ak od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý dovolaním nebol dotknutý.

24. Podľa § 449 ods. 2 CSP dovolací súd zruší aj rozhodnutie súdu prvej inštancie, len ak nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu.

25. Vzhľadom na to, že od rozhodnutia o dovolaní napadnutom výroku o náhrade trov konania žalobcu závisí aj výrok o náhrade trov konania žalovanej, keď nárok žalovanej na náhradu trov konania je závislý na rozhodnutí o nároku na náhradu trov konania žalobcu, predmetom dovolacieho prieskumu sa stal aj výrok o náhrade trov konania žalovanej, hoci nebol napadnutý dovolaním. Preto bolo nevyhnutné aj výrok o náhrade trov konania žalovanej zrušiť a vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP

26. Podľa § 421 ods. 1 a 2 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). Podľa § 357 písm. m) CSP odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania. Ak dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 421 ods. 1 CSP, dovolací súd v prvom rade skúma, či ide o rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie a či nejde o jedno z uznesení súdu prvej inštancie podľa § 357 CSP. K preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii dôvodu prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie a zároveň nejde o uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 357 CSP. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré je jedným z uznesení súdu prvej inštancie taxatívne vymenovaných v § 357 CSP, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP irelevantné, či k dovolateľom uvádzanému dôvodu prípustnosti dovolania došlo.

27. Dovolateľka dovolaním napadla rozsudok odvolacieho súdu v časti, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok okresného súdu o nároku na náhradu trov konania, t.j. rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 357 písm. m) CSP. Rozhodnutie, ktorým súd prvej inštancie rozhodol o nároku na náhradu trov konania, je jedným z druhov, ktoré § 421 ods. 2 CSP vylučuje z dovolacieho prieskumu, preto dovolanie nie je v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP prípustné.

28. V zmysle vyššie uvedeného dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu v napadnutej časti a v súvisiacom výroku o nároku na náhradu trov odvolacieho konania ako aj rozhodnutie okresného súdu v časti výrokov IV. a V. (§ 439 písm. a) CSP), lebo nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu (§ 449 ods. 1, 2 CSP) a vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

29. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, okresný súd je viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

30. Podľa § 444 ods. 1 CSP dovolací súd môže na návrh odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa.

31. Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie podmienok pre odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 CSP, a preto v súlade s ustálenou súdnou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie (napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/144/2019, 4Cdo/108/2019, 9Cdo/72/2020).

32. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.